

Biblioteka
OKEAN

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
Amanda Hocking
“Torn”

Copyright © 2010 by Amanda Hocking
Copyright © 2011 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

ISBN 978-86-7702-179-5

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, prešampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača.

Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2011.

Amanda Hoking

RASTRZANA

DRUGI DEO TRILOGIJE *TRIL*

Prevela

Sanja Bošnjak

**Čarobna
knjiga**

Prvo poglavlje

Povratak

Kad smo se Ris i ja u osam ujutru pojavili pred kućom mog „brata” Meta, on je bio srećan... u smislu da mu je bilo drago što sam živa i što nisam nestala zauvek. Uprkos tome što je bio ljut, pustio me je da sve objasnim dok me je neprestano streljao pogledom koji je bio ispunjen nekim zagonetnim besom.

Morala sam barem Metu da ispričam. Tetka Megi mi je zakonski staratelj, ali nije bila tu kada smo stigli. Met mi je objasnio da je otišla da me traži u Oregonu. Nemam pojma zašto, ali iz nekog razloga je mislila da sam tamo pobjegla.

Dok smo Ris i ja sedeli na starinskom kauču u Metovoj dnevnoj sobi, okruženi kutijama koje su već dva meseca, još otkad smo se doselili u ovu kuću, stajale neraspakovane, Met je koračao gore-dole ispred nas.

„I dalje ne razumem”, rekao je Met. Zaustavio se ispred nas, prekrstivši ruke na grudima.

„Nema šta da se razume”, naglasila sam i pokazala na Risa. „On ti je brat! Prilično je očigledno kad ga malo bolje pogledaš.”

Ja imam crnu, divlju kovrdžavu kosu i oči boje mahagonija. I Met i Ris imaju pepeljastu kosu i safirnozelene oči. Takođe, imaju i nešto otvoreniji izraz lica, i isti prijatni osmeh. Ris je zurio u Meta s radoznalim čuđenjem i očima razrogačenim od divljenja.

„Kako bi ti to, uopšte, mogla da znaš?“, upita Met.

„Ne znam zašto ne možeš jednostavno da mi veruješ.“
Uzdahnula sam i ponovo spustila glavu na kauč. „Nikada te ne lažem!”

„Samo pobegneš od kuće! Nisam imao pojma gde si. To umnogome uzdrma poverenje!“, viknuo je Met.

Nije mogao ljutnjom da sakrije to koliko je još uvek bio povređen, i njegovo telo je odavalo znake napetosti s kojom je živeo. Kad sam nestala, potpuno je klonuo, sigurna sam u to. Lice mu je bilo usukano i ispijeno, oči crvene i umorne, i verovatno je izgubio oko četiri kilograma. Osećala sam se krivom, ali nisam imala izbora.

Met je bio previše zabrinut za moju bezbednost, jer je njegova majka pokušala da me ubije. Život mu se vrteo oko mene do te mere da je to postalo nezdravo. Nije imao prijatelje, posao, sopstveni život.

„Morala sam da pobegnem! U redu?“ Provukla sam ruku kroz zamršenu kosu i odmahнула glavom. „Ne mogu to da ti objasnim. Otišla sam zarad tvoje i svoje bezbednosti. Ne znam ni da li je dobro da sada budem ovde.”

„Bezbednosti? Od čega si bežala? Gde si bila?!“, očajnički je pitao Met, po ko zna koji put.

„Mete, ne mogu da ti kažem! Volela bih da mogu, ali ne mogu!”

Nisam bila sigurna da li smem da mu ispričam bilo šta o Trilovima ili ne. Pretpostavljala sam da je sve u vezi s njima bila tajna, ali niko mi nije izričito zabranio da bilo šta o njima kažem onima iz spoljnog sveta. Met mi ionako ne bi nikada verovao, pa nije ni bilo svrhe da pokušavam da mu objasnim.

„Ti zaista jesi moj brat”, rekao je Ris prigušenim tonom. Nagnuo se napred da bolje pogleda Meta. „Ovo je tako uvrnuto.”

„Da, jeste”, saglasio se Met. Nelagodno se promeškoltio pod Risovim pogledom pre nego što se okrenuo ka meni, ozbiljnog izraza lica. „Vendi, mogu li da razgovaram s tobom? Nasamo?”

„Uf, naravno.” Pogledala sam Risa.

Čim je shvatio znak, Ris ustade. „Gde vam je kupatilo?”

„Ovuda, kod kuhinje.” Met pokaza nadesno.

Ris klimnu glavom i osmehnu mu se, a zatim se udalji u pravcu koji mu je Met pokazao. Čim je otišao, Met sede na stočić ispred mene i spusti glas.

„Vidi, Vendi, ne razumem šta se dešava. Nemam pojma koliko je od ovoga što si mi ispričala istina, ali taj klinac mi izgleda kao potpuni čudak. Ne želim ga u svojoj kući, i ne znam kako ti je palo na pamet da ga dovedeš.”

„On ti je brat”, rekla sam iscrpljeno. „Zaista, Mete. Nikada te ne bih lagala povodom nečega toliko važnog. Sto posto sam sigurna da ti je on pravi brat.”

„Vendi...” Met protrlja čelo, uzdišući. „Shvatam da ti u to veruješ. Ali kako možeš to da znaš? Mislim da ti ovaj klinac prodaje tu priču.”

„Ne, stvarno nije tako. Ris je najpoštenija osoba koju poznajem, pored tebe. Što ima smisla, pošto ste braća”, rekla sam. „Molim te, pruži mu priliku. Videćeš.”

„Šta je s njegovom porodicom?“, upita Met. „Ko ga je podizao proteklih sedamnaest i po godina? Zar im ne nedostaje? I zar nisu oni tvoja 'prava' porodica ili šta već?“

„Veruj mi, neće im nedostajati. A ja više volim tebe“, odgovorila sam uz osmeh, izbegavajući njegova pitanja.

Met odmahnu glavom, ne mogavši da odluči kako da to protumači. Zнала sam da u velikoj meri ne veruje Risu i da želi da ga izbaci iz kuće, pa sam mu se još više divila što uspeva da se suzdrži.

„Voleo bih da si iskrena prema meni u vezi sa svim ovim“, izjavio je.

„Iskrenija ne mogu biti.“

Kad se Ris vratio iz kupatila, Met se odmakao od mene i oprezno ga odmerio.

„Nemaš nikakvih porodičnih slika“, primetio je Ris pošto se osvrnuo po sobi.

To je bilo tačno. Nismo imali nikakvih ukrasa, ali nismo ni naročito želeli da se podsećamo na našu porodicu. Met naročito nije voleo našu... uf, svoju majku.

Još nisam objasnila Risu da mu je majka neuračunljiva i zaključana u mentalnoj ustanovi. Tako nešto je teško saopštiti, naročito nekome tako bojažljivom kao što je Ris.

„Da, prosto smo takvi“, odvrtila sam, u pokušaju da promenim temu, i ustala. „Vozili smo celu noć da bismo stigli ovamo. Prilično sam slomljena. A ti, Rise?“

„Uf, da, čini mi se da sam umoran.“ Risa kao da je malo iznenadio moj nagoveštaj. Iako nije nimalo spavao, uopšte nije izgledao umorno.

„Trebalo bi malo da odspavamo, a možemo kasnije još da razgovaramo.“

„O.” Met je lagano ustao. „Znači, oboje ćete ovde da spavate?” Nesigurno je pogledao u Risa, pa zatim ponovo u mene.

„Da”, klimnula sam glavom. „On nema kuda da ode.”

„O.” Met je očito bio protiv te zamisli, ali znala sam da se plaši da ću, ako izbaci Risa, i ja poći za njim. „Rise, mislim da zasad možeš da spavaš u mojoj sobi.”

„Stvarno?”, Ris bezuspešno pokuša da potisne očigledno uzbuđenje zbog spavanja u Metovoj sobi.

Met nas nespretno povede ka sobama. Moja soba je i dalje bila moja, i sve je u njoj bilo onako kako sam ga ostavila nekoliko nedelja ranije. Čim sam se smestila, oslušnula sam razgovor između Meta i Risa s druge strane hodnika, u Metovoj sobi. Ris je tražio da mu objasni najjednostavnije stvari, zbog čega je Metu bilo neprijatno.

Dok se Met nije vratio u moju sobu, nakon što je konačno sve namestio za Risa, već sam se presvukla u pižamu. Bila je iznošena i udobna, i volela sam je.

„Vendi, šta se dešava?”, prošaputa Met. Ušao je i zatvorio vrata za sobom, kao da je Ris neki špijun. „Ko je stvarno taj klinac? Gde si bila?”

„Ne mogu ti reći šta se dešavalo dok sam bila odsutna. Zar ne možeš samo da budeš srećan što sam ovde, na sigurnom?”

„Ne, zaista ne mogu.” Met odmahnu glavom. „S tim klinkem nešto nije u redu! Sve mu je čudno!”

„Ti si mu čudan”, ispravila sam ga. „Nemaš predstavu koliko je njemu sve ovo uzbudljivo.”

„Ništa od ovoga nema smisla!” Met prođe rukom kroz kosu.

„Stvarno moram malo da odspavam, a tebi sve ovo mora da se slegne. To mi je jasno. Zašto ne nazoveš Megi? Javi joj da sam

živa i zdrava. Malo ću se odmoriti, a ti razmisli o svemu što sam ti ispričala.”

Pošto je video da ne odustajem, Met je popustio. „Dobro. Ali bolje razmisli o tome da mi ispričaš o čemu je ovde zapravo reč.” Njegove plave oči postadoše odlučne.

„U redu.” Slegla sam ramenima. Mogu da razmislim, ali neću mu reći.

„Drago mi je što si kod kuće”, smekša Met.

Na trenutak je spustio gard i pokazao mi koliko mu je sve to teško palo. Znala sam da ne smem ponovo tako da nestanem. Prišla sam mu i čvrsto ga zagrlila.

Poželeli smo jedno drugom „laku noć”, i pošto me je Met ostavio samu u sobi, sklupčala sam se u svom dobro poznatom i udobnom krevetu. Spavala sam u ogromnom krevetu u Fereningu, ali nekako mi je moj uzani krevet bio mnogo prijatniji. Dublje sam se zavukla u prekrivače, s olakšanjem što sam negde gde je sve razumljivo.

Oduvek sam slutila da se ne uklapam u svoju porodicu, uprkos Metovoj odanosti prema meni. Majka me je zamalo ubila kad mi je bilo šest godina, tvrdeći da sam čudovište a ne njena kćerka.

Ispostavilo se da je bila u pravu.

Pre mesec dana sam saznala da sam podmetnuta – ono kao, tajno su me podmetnuli umesto drugog deteta? Tačnije, zamenili su me na rođenju s Risom Dalom. Ispostavilo se da sam Tril. Trilovi su u osnovi divne lutalice sa slabaišnim moćima. Tehnički, ja sam trol, ali ne ličim na ona mala, jeziva, zelena stvorenja. Normalne sam visine i prilično sam zgodna. U trilovskoj kulturi, podmetanje dece je običaj koji se poštuje vekovima. Njegova svrha je da se potomstvu Trilova obezbedi najbolje moguće detinjstvo.

Trebalo bi da sam princeza u Fereningu – zajednici u Minesoti gde Trilovi žive. Moja prava majka je Elora, kraljica Trilova. Pošto sam provela nekoliko nedelja u Fereningu, odlučila sam da se vratim kući. Posvađala sam se sa Elorom, koja mi je zabranila da se viđam s Finom Holmsom, momkom u koga sam se zaljubila, samo zato što on nije plemićkog porekla. Pobegla sam i povela Risa sa sobom. U Fereningu, Ris je bio jedini koji je bio iskreno ljubazan prema meni, i smatrala sam da zaslužuje da mu se ljubaznost uzvрати. Dovala sam ga ovamo da upozna Meta, pošto je on Risov brat, a ne moj.

Naravno, nisam to sve mogla da kažem Metu. Pomislio bi da sam potpuno poludela.

Tonući u san, ponovo sam pomislila kako je dobro biti kod kuće.

Međutim, Risu je trebalo svega deset minuta da mi rasprši tu prijetnost, kada mi se ušunjao u sobu. Skoro sam zaspala, ali razbudio me je zvuk otvaranja vrata. Met je sišao u prizemlje, verovatno da obavi telefonski razgovor koji sam mu predložila, i kad bi znao da je Ris kod mene, oboje bi nas ubio.

„Vendi? Spavaš li?“, prošaputa Ris i oprezno sede na ivicu mog kreveta.

„Da“, promrmljala sam.

„Izvini. Ne mogu da spavam“, reče Ris. „Kako ti možeš da spavaš?“

„Meni nije tako uzbudljivo kao tebi. I ranije sam živela ovde, sećaš se?“

„Da, ali...“ Zaćutao je, verovatno zato što nije znao šta da kaže na to. Odjednom se ukoćio i zaustavio dah. „Jesi li ćula to?“

„Tebe kako pričaš? Da, ali pokušavala sam da ne...” Pre nego što sam stigla da dovršim rečenicu, čula sam i ja. Šuštavi zvuk ispred prozora.

S obzirom na to da sam nedavno imala užasan sukob s vrlo zlim trolovima koji se zovu Vitre, zabrinula sam se. Pridigla sam se u nadi da ću nešto ugledati, ali zavese su bile navučene i zaklanjale su mi pogled.

Šuštanje je prešlo u pravo lupanje, i ja sedoh dok mi je srce u grudima tuklo. Ris mi uputi uznemiren pogled. Čuli smo kako se prozor otvara i zavese izleteše napolje, nošene vetrom.

**Amanda Hoking
Rastrzana
Drugi deo trilogije Tril**

Izdavač:
Čarobna knjiga
Beograd

Za izdavača:
Borislav Pantić

Plasman:
021/439697

Lektura:
Bojana Lazić

Prelom i priprema za štampu:
Aleksandar Jovanović

Dizajn korica:
Dragan Bibin

Štampa:
Publish, Beograd

Tiraž:
1200

CIP - Katalogizacija u publikaciji Narodna biblioteka Srbije, Beograd

821.111(73)-31

HOKING, Amanda

Rastrzana / Amanda Hoking; prevela Sanja Bošnjak. - Beograd: Čarobna knjiga, 2011
(Beograd: Publish). 303 str.; 21 cm. - (Triologija Tril ; Deo 2) (Biblioteka Okean)

Prevod dela: Torn / Amanda Hocking - Tiraž 1200. - Rečnik terminologije: str. 301-303.

ISBN 978-86-7702-179-5

COBISS.SR-ID 185707276